

A felolvasott bibliai versben Dávid is Istentől kéri. Az áldás azonban legtöbb esetben az emberen keresztül jött hozzánk. Érthetőbben: Isten az ember kötelességévé tette, hogy az Ő áldásának továbbítója legyen. Isten azt akarja, azt várja tőlünk, hogy életünkben cselekedeteink által valakinek, valakiknek mi is áldás legyünk. A felsorolt példákban- a gyermek, a szülő, az élettárs, a testvér, a jó barát csak akkor jelent valóban áldást, ha életünkkel, cselekedeteinkkel Isten akaratát betöltik. Ha ez nem így történik, az ember Isten áldását átokká is változtathatja. Nem akarok szomorú példákat sorolni fel arra, amikor az ember - családban és közösségben -, aki isten áldásának továbbítója kellene legyen, átokká változik környezete számára.

Kedves Testvéreim! Tegyük fel magunkban a kérdést: Tovább tudjuk-e adni embertársainknak az Istentől jövő áldást? Gondolj csupán a mai napra: valaki vagy valami számára tudtál-e valóban áldás lenni. Nem változott-e az benned is átokká. Gondolj életedre. Mi voltál, mi vagy családot, környezeted, embertársaid számára: áldás vagy netalán átok?

Élt-e benned a sóvárgás Isten áldása után? Él-e benned is Dávid király imádsága, óhaja: „azért a te áldásoddal áldassék meg a te szolgálódnak háza mindörökké”? - Életed, cselekedeteid által légy temagad az áldás! Ámen.

LÉTA SÁNDOR

## LEGYÜNK KÉPESEK VÁLTOZTATNI!

Lk 9,23-25

A bibliai versek mondanivalója világos: Jézus követéséről van szó! Vagyis egy életforma vállalása, megélése. Ha érte mindent odaadunk, feláldozunk, sikerülni fog. Ha csak részben teszünk eleget, nem fogunk tudni úgy élni, mint ahogyan Jézus élt.

Az élet sok nehézségeket tartalmaz, akadályokat gördít elénk. Naponta meg kell küzdeni ezekkel. Minél jobban törekszünk ellenőrizni, irányítani életünk, annál kevésbé sikerül. Nem számítva a stresszet, az idegességet, amelyek az étellel járnak, és egyben gyengítik erőnket, akaratunkat.

Ilyen körülmények között hogyan értelmezhetjük Jézus szavait? Egy kisfiú játszik a tengerparton a homokban. Egy homokvárat épített, amelyet árokkal vett körül. Jött a dagály, a vízszint emelkedése és a hullámok mind jobban közeledtek a várhoz. Kezdetben megtelt vízzel az árok. A fiú örvendett, de ahogyan nőtt a víz szintje, a hullámok elérték a várat is, elmosással fenyegetve. A kisfiú homok védőzátont kezdett építeni és küzdött a vár megmentéséért.

Néhány méterrel tovább egy kislány ugyanezt csinálta. De ő hamarosan felismerte, hogy az ár, a hullámok elmosás a várat és egy másik játékot talált ki. Távolodva a víztől fél méterként gödröket, árkokat ásott és figyelte, amint megtelnek sorra vízzel, ahogyan a hullám közeledik és távolodik. A kisfiú mérges lett és ideges, amiért minden erőfeszítése ellenére sem tudta megmenteni a várat, mert a víz elmosta. A kislány egy új játékot talált ki és kellemesen el-

játszadózott a vízzel. Megtanulta, hogy mikor engedjen a nyomásnak, vagyis ússzon az árral

Nekünk is meg kell tanulnunk, Kedves Testvéreim, azt, hogy mikor kell ragaszkodnunk valamihez és mikor engedni. Naponta!

Egyik elsődleges oka az idegességünknek és az alkotóerőnk elvesztésének az, amikor nem vesszük figyelembe, hogy mikor engedjünk az erőfeszítések tüzeiben, és mikor tartunk ki, és kimerítő erőt fektetünk homokvárak építésébe és védelmezésébe. Rugalmasnak és tudatosnak kell lenni, mint a kislány. Ez a mi mindennapi keresztünk. Tudni, mikor tartunk ki és mikor ússzunk az árral.

Aki meg akarja menteni életét akkor, amikor minden és mindenki elhagyja és vesztére siet, elveszti azt. Gondoljunk a várat védő kisfiúra és az elmosó vízre. De aki elveszti ezt az életet, feladja eddigi kilátástalannak látszó küzdelmét és változtatni tud, megmenti azt. Mint a kislány, aki hagyja veszni a homokvárat és mást talál ki.

Kedves Testvéreim! Nem tudom, hogy Jézus pontosan így értette-e, amikor ezt mondotta: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt”. De mit használ az embernek, ha megmenti eszméit, célját, munkáját, egy olyan áron, amelyik tönkreteszi őt. Oda lesz egész élete, egészsége. Ideges, békétlen, türelmetlen lesz, és nem tudja élvezni munkája gyümölcsét.

Mit jelent hát Jézust követni? Mit kell menteni, mihez érdemes és kell ragaszkodni, és mit kell abbahagyni, elveszteni, nem folytatni és valami máshoz kezdeni? Önkéntelenül is ezek a kérdések merülnek fel bennem, amikor a verseket olvasom, mert életünk is a mentés és elvesztés körül forog. Mi is mentjük életünk, és hogy ez mennyire sikerül, az a nehéz időkben válik nyilvánvalóvá. Shakespeare mondotta. „Amikor a tenger csendes, minden hajó jönak bizonyul és csodálatosa úszik.” A vihar, a küzdelem, a káosz és tragédia teszi próbára az embereket is, hogy melyik bírja és melyik roppan össze! Mint a gyermekek....

Nem mindenki bírja, aki állja. A küzdelmes időben, amikor a továbblépésről, fennmaradásról, kényelmünkről van szó, egy új forma jobbnak bizonyul, mint a régi, amelyik elveszthet és romlásba sodorhat.

Nemcsak Jézusnál és a Bibliában, de más vallásoknál is megtaláljuk a változás és növekedés feltételeként az elhalás és újjászületés elemét. Jézus is el kellett vesse, meghaljon (testben), hogy újjászülessen (lélekben) és tovább éljen az emberi életben, híva az embereket az ő követésére. Meghalni lélekben a régi számára, és újonnan kezdeni valami újat. Aki menti a régit, elvesz, aki feladja, újat kezd, megmenti életét.

Mi is, ha mentjük a régi életformát – csakhogy megnyerjük a világot, elismerést szerezzünk valaki előtt, jönak bizonyuljunk valaki szemében -, elvesztjük lelkünk, életünk.

Például: tudjuk, hogy vannak rosszul sikerült házasságok. Egyesek mentik. Mit szól a világ, a közösség, a szülők, a család, a barátok? stb....Mentik, de elvesznek: emészti magukat, idegesek egymással szemben, nem élnek jól,

romlásba kergetik egymást? Minek menteni? Mások egyszerűen elválnak és új életet kezdenek.

Próbáljuk menteni a barátságot, a kapcsolatokat, és nem vesszük észre, hogy sokszor homokvárakat védünk, ahelyett, hogy újakat építenénk vagy a meglévőket új alapokra helyeznénk....

Miért ragaszkodunk a régihez? Mi az, ami nem enged változtatni? Például: egy egész életet le tudunk élni ugyanazon a munkahelyen, sokszor érezve, hogy rossz, egészségtelen, káros, veszélyes, nem szeretjük és csak romlásba sodorjuk saját magunkat. Persze, olyan a társadalmi beállítás is, hogy sokszor és sokan nem azt csinálják amihez kedvük van, amit szeretnek vagy amihez értenek, hanem amilyen munkahelyet kapnak, hogy megéljenek. Ott vannak a végzett egyetemisták, mérnöki oklevelet kapnak, de nem kapnak mérnöki munkahelyet, hanem mint bányász dolgoznak, mert ilyen munkahely van csak és ezt jobban megfizetik. Sajnos még nem vagyunk ott, hogy megéljünk abból, amit szeretünk csinálni, vagy amihez értünk! És akkor mentjük az életet, nem véve észre, hogy minél jobban törekszünk menteni, annál jobban elveszítjük és romlásba sodorjuk életünk.

Miért nem tudunk változtatni? Legtöbbször a félelem, a bennünk lévő hitetlenség az oka. Úgy gondoljuk, hogy: - ha feladok egy kapcsolatot, ki tudja jobbat kapok-e vagy rosszabbat; - ha új munkahelyet keresek, talán rosszabbat találok, amelyikből nem tudok megélni; - ha nem gyanakszom, ki vagyok téve annak a veszélynek, hogy megsértenek, becsapnak, kihasználnak. A változtatástól, a mástól, az újtól való félelem az, amelyik elzárja az utat és megakadályoz abban, hogy valóban szabadoknak érezzük magunkat és azok is legyünk, és ennek tudatában szabadon, félelem nélkül tudjunk változtatni, cselekedni és élni, mint Jézus. Nem fél a következményektől, de mindig szem előtt tartani Isten akaratának teljesítését, vagyis a jobbat választani, annak elérésére törekedni, mert Isten is azt akarja, hogy minden gyermeke boldog legyen. Az élet szüntelen jobbítása, építése, szépítése, eltérve a megszokottól, a meguntól, amelyik már terhes és nem megfelelő.

Jézus erre hívta hallgatóságát: másképpen élni, látni és cselekedni, eltérően a megszokottól, amelyik már terhes, nehéz, akadályokkal van tele, küzdelmes és csak szenvedést okoz, fölösleges erőfeszítést igényel, amelyik nyomasztó és romlásba visz. Ezt az életet kell elveszíteni és újat találni. Aki továbbra is ragaszkodik ehhez, elveszti önmagát. Legyünk képesek változtatni! Ez jelenti, Jézust követni! Erre a változásra hív minket is, amelyekkel naponta meg kell küzdenünk. Tudjuk-e őt követni? Tudunk-e, ha kell változtatni, és új életet kezdeni? Tudom, nehéz! De meg kell próbálni! Ha nem is sikerül a jézusi életformát megvalósítani, azt amit ő ajánl, de legalább kezdjünk valami teljesen másba, újba, mint amit eddig éltünk és most élünk! Ámen.

## LÁSS A SZÍVEDDEL IS!

Mt 5,8

Nagy ajándékot kaptunk Istentől a látás tehetségével. Látjuk a minket körülvevő világot, a napfelkeltétől a szivárványon keresztül, a napnyugtáig; láthatjuk embertársainkat, akikkel szóba állunk, látjuk a betűt, amit elolvassunk, a technika fejlettségének segítségével láthatjuk az apró atomvilágot, egy szóval szemtanúi lehetünk a körülöttünk zajló világnak. Törvény előtt is tanúbizonyságot csak arról tehetünk, amit láttunk, mert a hallott dolgoknak nincs hitelességük. Talán azért van így, mert látni csak azt látjuk, amit megfoghatunk, hallani pedig hallhatunk arról is, amit nem látunk vagy nem érzékelünk. Boldog tehát az az ember, aki lát.

Istent nem látjuk, nem is érzékelhetjük, mert szellem, mert láthatatlan és megfoghatatlan, mégis számtalanszor megbizonyosodunk létéről. Miként láthatjuk hát Istent, hogy bizonyágtevésünk hiteles legyen?

Erre a kérdésre egy újabb kérdéssel szeretnék válaszolni. Csak akkor lát az ember, amikor a szeme nyitva van? Természetesen nem. Ha lecsukjuk szemünket, csupán pillanatnyilag úgy érezzük, hogy nem látunk semmit, aztán képzeletbeli képek jelennek meg előttünk, olyan képek, amit ezelőtt láttunk, vagy olyanok, amit meg szeretnénk látni. Lehunyt szemmel az ember látástehetségét érzésvilága, gondolatvilága vezérli. Azt lát, amit érez, amit akar.

Mi, akik látunk, föl sem tudjuk mérni a vakok, a látásképtelenek világát. Sokan vannak olyanok, akik születésük pillanatától nem látnak. Ha valamit megfognak, fölismerik formáját és maguk előtt látják a kézben fogott tárgyat. Ők a kezükkel látnak. Sajátosan kialakult érzésviláguk képeit látják, akár nyitott, de világtalan szemük előtt.

Nem látnak, de mégis tudják, mi történik körülöttük és tanúbizonyságot tehetnek a megtapasztalt dolgokról. Tehát boldog lehet az az ember is, aki nem lát. Mert nem csak szemével lát az ember, hanem érzéseivel is. Ha pedig tiszták érzéseid, akkor tisztán látsz a téged körülvevő világban, és Jézus szerint boldog vagy, mert megtalálhatod Istent. Istent, a láthatatlant, az érzékelhetetlent, mert Isten is belső érzésvilágunknak egy része.

Mai gyűlésünk keretében imádkoztunk azért is, hogy Isten adjon tiszta szívet, tiszta érzést, tiszta látást a felmerülő kérdések eldöntésében, hogy viszálykodás nélkül egy akaratban levő gyermekei lehessünk.

De miként lehetünk tiszta szívű, tiszta érzésű, tisztán látó, Istent megtapasztaló boldog emberek?

Én nem vagyok képes rá - mondhatná bárki közülünk -, hiszen gyakran érzéseim nem tiszták, gyakran elcsábít az anyagi világ gondja, gyakran nem tudom elfogadni mások döntését, még akkor sem, ha az a közösség javát szolgálja, és gyakran vétkezem Isten törvényei ellen, mert gyarló ember vagyok.

A történelem folyamán sok embert foglalkoztatott a boldogság keresése, a lelki tisztaság és béke elérése, az emberi én kiteljesedésének kérdése. Filo-